

Veliki šmaren

Marija obišče Elizabeto

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!«

In Marija je rekla:»Moja duša povečuje Gospoda in moj duh se raduje v Bogu, mojem Odrešeniku,kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice. Glej, odslej me bodo blagrovali vsi rodovi,kajti velike reči mi je storil Mogočni in njegovo ime je sveto. Njegovo usmiljenje je iz roda v rod nad njimi, ki se ga bojijo. Moč je pokazal s svojo roko,razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca. Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke. Lačne je napolnil z dobrotami in bogate je odpustil prazne. Zavzel se je za svojega služabnika Izraela in se spomnil usmiljenja,kakor je govoril našim očetom:Abrahamu in njegovemu potomstvu na veke.«Marija je ostala z njo približno tri mesece, potem pa se je vrnila na svoj dom.

Marija je zaspala ...

Ko sem razmišljal o prazniku Marijinega vnebovzvetja mi je prišla na pamet tale misel: Marija je bila vse svoje življenje pripravljena na prestop v večnost. Ničesar na njej, v njej in v njeni preteklosti ni bilo, kar bi še moralo umreti. Nič ni bilo takega, kar bi moralo trohneti, vse je bilo v popolnosti pripravljeno na ta čudoviti dan – na prehod v večnost.

Kaj pa mi? Oh, na nas, v nas in v naši preteklosti je polno stvari, ki nas vlečejo pod zemljo, ki nas ne dvigajo v nebesa. Zato bomo za nas nujno, da ležemo v zemljo. Potrebno bo, da vse to odmre, strohni, odpade, da bomo lahko pripravljene stopili skozi nebeška vrata. Današnji praznik doživljam kot dan prehajanja v večnost. Dan Marije, ki jo v litanijah imenujemo tudi vrata nebeška. Ona nam govori, s čim je mogoče stopiti pred Gospoda in kaj moramo čim prej odložiti, da čakanje ne bo predolgo.

Pa na hitro pogledjmo, kaj je bilo takega, kar bi na kratko lahko povzeli kot pot mimo vrste v nebesa. Pogled na njeno življenje nam ponuja odgovor:

1. Ob angelovem oznanjenju Marija ne razume božje logike, vendar vztraja v iskanju odgovora. Kako se bo to zgodilo, ko moža ne spoznam? sprašuje angela. Ko ji deček Jezus povzroči skrbi, ga sprašuje: Zakaj si nama to storil. V Kani Galilejski naroča: Karkoli vam poreče storite!

Marija o svojem ravnanju in prihodnosti ves čas sprašuje Gospoda. Njeno življenje je v celoti naravnano po božji volji.

2. V vseh dogodkih življenja z besedami in dejanji izraža globoko vdanost božjim načrtom. Prvič pravi: Glej dekla sem Gospodova. V templju v Jeruzalemu kot tudi v Kani ni užaljena ob zavrnitvi, ampak se podredi Jezusovi volji.

Marija priznava svojo majhnost, človeško nevrednost pred božjo veličino. Zatrjuje, da je njena veličina v celoti podarjena. Vse kar je, je dar, je božja moč, ki deluje v njej in po njej.

3. Pod križem sprejema novo poslanstvo, ko ji Jezus ob Janezu sporoča: Glej tvoja Mati.

Marijino poslanstvo je v odkrivanju božje volje. Njena veličina je v popolni predanosti Gospodu in v služenju bližnjemu.

Torej tri pomembne drže:

- njeno življenje je v celoti podrejeno božji logiki in Gospodovim načrtom,
- podobo o sebi gradi ob Gospodu, v katerem spoznava svojo majhnost,
- njeno življenje se uresniči v poslanstvu, ki ga vodi in ji zaupa Gospod sam.

Tudi nas čaka dan, ko bomo za vedno zaspali. Marija – vrata nebeška – nam daje mere, ki so potrebne za prehod na ono stran. Ta vrata so nam verjetno precej tesna, a se trudimo, da bi jo posnemali, da bi sprejeli njena merila za svoja. Ves čas sprašujemo Gospoda, kaj od nas pričakuje, priznajmo mu, da smo pred njim majhni in le služabniki, zaupajmo, da je naše poslanstvo v njegovih rokah in ga skušajmo čim bolj izpolniti. Marija nam bo rade volje priskočila na pomoč, tudi če bodo vrata v nebesa pretesna, na nas pa je, da jo posnemamo, da ji postanemo čimbolj podobni. Da bo čim manj tistega, kar mora trohneti in čim več tistega, kar lahko kar takoj stopi na ono stran.